

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 410/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. M. Ď., PhD., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 326/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2010 doručená sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Co 326/2009-578 z 22. apríla 2010. Na základe výzvy ústavného súdu zo 14. septembra 2010 sťažovateľ

doplnil svoju sťažnosť fotokópiou napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorú doručil ústavnému súdu 30. septembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) návrhom domáhal náhrady škody od N. (ďalej len „odporca v 1. rade“), a od notárky JUDr. E. H., M. (ďalej len „odporkyňa v 2. rade“). Uplatnený nárok založil na tvrdení, že odporca v 1. rade v prítomnosti odporcu v 2. rade svojpomocne vypratá nebytový priestor, ktorý sťažovateľ užíval ako prevádzkovateľ lekárne, a náhradný priestor, kde boli lieky a zdravotnícke pomôcky premiestnené, nebol vhodný na ich uskladnenie, čím došlo k znehodnoteniu liekov a ku vzniku škody. Aj napriek tomu, že v čase vypratania (9. februára 2002) už sťažovateľ užíval nebytové priestory bez platnej nájomnej zmluvy, predbežné opatrenie vydané okresným súdom na návrh odporcu v 1. rade, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť strpieť vypratanie predmetných priestorov, nebolo v čase vypratania právoplatné ani vykonateľné. Preto odporca v 1. rade protiprávne realizoval tzv. útočnú svojpomoc.

Okresný súd rozsudkom č. k. NM-4 C 57/2003-465 z 23. októbra 2007 návrh sťažovateľa zamietol a zároveň rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Dospel k záveru, že žiaden z odporcov sa nedopustil protiprávneho konania. Ak totiž odporca v 1. rade *„prestáhoval lieky a zdravotnícke pomôcky a ostatné zariadenia lekárne do priestorov, ktoré neboli vopred schválené ŠUKL, takéto konanie nebolo v rozpore so zákonom. Odporca 1) nemal v úmysle v náhradných priestoroch poskytovať lekárenskú starostlivosť, jeho cieľom bolo len prestáhovať materiál lekárne do náhradných priestorov, keď priestory lekárne užíval navrhovateľ bez právneho dôvodu už viac ako mesiac“*. Okresný súd pritom poukázal na ustanovenie § 7 ods. 3 písm. f) zákona č. 140/1998 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach, o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 220/1996 Z. z. o reklame (ďalej len „zákon o liekoch“), podľa ktorého sa podľa názoru okresného súdu posudok Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv na materiálne, priestorové a personálne vybavenie vyžaduje iba v prípade žiadateľa o povolenie na zaobchádzanie s humánnymi liekmi a so zdravotníckymi pomôckami.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za ustálené, že odporca v 1. rade postupoval „pri vypratávaní lekárne do náhradných priestorov v súlade s ust. § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko náhradné priestory boli čo do kvality adekvátne priestorom, v ktorých sa lekárne nachádzala, nakoľko boli v tej istej budove, na tom istom poschodí ako lekárne s tým, že aj podľa názoru RNDr. P. ako osoby odborne zdatnej, išlo o priestory hygienicky nezávadné a vhodné na takéto uloženie liekov... Aj prítomnosť osôb, ktoré mali oprávnenie nakladať s omamnými a psychotropnými látkami svedčí o tom, že odporca v 1/ rade mal snahu presťahovať a uložiť lieky a zdravotnícky materiál tak, aby ku škodám nedošlo.“.

Okresný súd rovnako poukázal na záver, že sťažovateľ ako žalobca „okamih vzniku škody... nevedel preukázať“, a pokiaľ išlo o vzorky dokazujúce znehodnotenie liekov, „v konaní nebolo preukázané, že išlo o vzorky, ktoré boli skutočne odobraté pracovníkom spoločnosti E., spol. s r. o. z náhradných priestorov“.

Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, v ktorom argumentoval tvrdením, že „v čase svojvoľného vykonania predbežného opatrenia... nebolo jasné, či navrhovateľ užíva priestory oprávnené alebo neoprávnené. Nebolo preto povinnosťou navrhovateľa vypratať priestory“. Ďalej tvrdil, že v jeho prípade neboli splnené podmienky svojpomoci podľa § 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), a tiež uviedol, že „pokiaľ aj odporca 1) nemal v úmysle v náhradných priestoroch poskytovať lekárenskú starostlivosť, nezbavovalo ho to povinnosti dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy o manipulácii a nakladaní s liekmi a liečivami“. V tejto súvislosti poukázal na záznam inšpekcie Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv z 15. marca 2002, „v ktorom sa konštatuje, že lieky boli uložené do nevyhovujúcich náhradných priestorov v rozpore so všetkými príslušnými zákonnými ustanoveniami...“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 19 Co 34/2008-521 z 27. marca 2008 rozsudok okresného súdu potvrdil. Dôvodil pritom poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ „užíval priestory patriace odporcovi 1), ktoré spravoval ako majetok štátu po skončení doby nájmu

po 31.12.2001 bez právneho dôvodu... Odporca 1) viedol oprávnene spor o vypratanie priestorov proti navrhovateľovi, a ak sám vypratanie realizoval na základe uznesenia o nariadení predbežného opatrenia, nemožno... posúdiť jeho konanie ako protiprávne z dôvodu, že o protiprávnosť nejde vtedy, ak sú dané okolnosti, ktoré ju vylučujú a ku ktorým patrí aj výkon práva alebo plnenie povinností podľa § 3 Občianskeho zákonníka, ale aj svojpomocné konanie podľa § 6 Občianskeho zákonníka. ... Tvrdený vznik škody navrhovateľ v konaní nepreukázal. Nebolo bezpochyby preukázané, že vzorky, na prieskume ktorých je založený záznam z inšpekcie ŠUKL zo dňa 15. 3. 2002, by boli odobraté z liekov v náhradných priestoroch. Špeciálna inšpekcia, zameraná na uloženie liekov, ktoré boli vystahované do náhradných priestorov, sa realizovala mesiac po tom, ako odporca 1) lieky a zdravotnícky materiál premiestnil. Hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť odporcu 1) podľa § 420 Občianskeho zákonníka preto nie sú dané.“.

Na základe sťažnosti sťažovateľa podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 235/08-38 z 27. januára 2009 vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie odvolacím rozsudkom krajského súdu, ktorý bol zrušený, a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd nedostatočne vysporiadal „so základnou otázkou, že predbežné opatrenie sp. zn. 6 C 4/02 z 31. januára 2002 nebolo v čase vypratania 9. februára 2002 právoplatné, čo je základná skutková a právna otázka, z ktorej sa odvíja ďalší skutkový a právny postup“. Ústavný súd tiež dospel k záveru, že „krajský súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, prečo existenciu osobitnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na oblasť liekov nevzal do úvahy pri svojej rozhodovacej činnosti najmä pri právnom posúdení veci“. Napokon ústavný súd zhodnotil tzv. útočnú svojpomoc ako neprípustnú.

Krajský súd po zrušení jeho rozsudku vec opätovne prerokoval a rozsudkom č. k. 19 Co 326/2009-578 z 22. apríla 2010 opätovne potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Zároveň zrušil uznesenie okresného súdu č. k. NM-4 C 57/2003-540 z 2. septembra 2009 o náhrade trov konania a o náhrade trov štátu a v tejto časti vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

K otázke protiprávnosti konania oboch odporcov krajský súd poukázal na fakt, že *„navrhovateľ po uplynutí doby nájmu užíval priestory odporcu 1) neoprávnene. Vedenie súdneho sporu o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy v časti doby nájmu nezakladalo právo na užívanie priestorov navrhovateľom. ... Nárok navrhovateľa na určenie čiastočnej neplatnosti nájomnej zmluvy bol zamietnutý, navrhovateľ sa zamietajúcemu rozhodnutiu nebránil, odvolanie nepodal. Konateľ navrhovateľa... bol uznaný vinným zo spáchania priestupku za trvalé, úmyselné protiprávne užívanie predmetných nebytových priestorov. Na ukončenie nájmu bol navrhovateľ odporcom 1) upozorňovaný, bol informovaný, že predmetné priestory sú prenajaté Pharm. Dr. L. O. s účinnosťou od 1.1.2002. Dôvodne sa preto javí, že navrhovateľ účelovo zotrval v priestoroch odporcu 1) aj po ukončení doby nájmu, nakoľko potreboval získanie času na umiestnenie zariadenia lekárne do iných náhradných priestorov, staval totiž objekt lekárne, ktorá bola skolaudovaná dňa 19.7.2002. Nerešpektovaním zákonných dôsledkov zániku nájmu a porušením právnej povinnosti vypratať a odporcovi 1) odovzdať príslušné priestory sám navrhovateľ porušil právo a sám z hľadiska ust. § 415 Občianskeho zákonníka porušil svoju prevenčnú povinnosť, keď lieky a zdravotnícky materiál, vyžadujúci osobitnú starostlivosť, vystavil hrozbe škody.“*

Predbežné opatrenie, ktoré odporca v 1. rade využil na vypratanie priestorov užívaných dovtedy sťažovateľom, posúdil krajský súd ako neprávoplatné a nevykonateľné v čase realizácie vypratania, preto *„nevykonateľnosť predbežného opatrenia vo vzťahu k vyprataniu znamená protiprávnosť konania odporcom 1)“*. Keďže porušenie právnej povinnosti odporcu v 1. rade zdôvodnil sťažovateľ tým, že odporca v 1. rade *„lieky patriace navrhovateľovi premiestnil do priestorov, ktoré neboli posúdené ŠUKL-om ako vhodné“*, krajský súd sa zameril na záznam o inšpekcii z 15. marca 2002, ktorý *„vo svojom závere konštatuje, že uloženie liekov do náhradných priestorov nevyhovuje zákonným požiadavkám. Ako vyplynulo z výpovede svedkyne Mgr. K. F., zamestnanej v ŠUKL, ktorá sa dňa 15.3.2002... zúčastnila inšpekcie..., záver o nevhodnosti priestorov bol vyvodený po tom, ako videli rozbité okno. Po tom ako videli rozbité okno, s celou inšpekciou skončili. Bolo zbytočné si ďalej všímať, či v miestnostiach boli umiestnené merače teploty a vlhkosti.“*

Krajský súd tiež uzavrel, že odporca v 1. rade „nemal v úmysle poskytovať lekárenskú starostlivosť“, takže nemal povinnosť podľa § 7 ods. 2 zákona o liekoch žiadať o vydanie povolenie na poskytovanie lekárenskej starostlivosti. Preto ani „nemal žiadny posudok ani povolenie od ŠUKL. Realizoval vypratanie do náhradných priestorov, ktoré vyhodnotil ako vhodné, išlo o priestory suché, čisté, vhodné na uloženie liečiv, RNDr. P. potvrdila, že v náhradných priestoroch bol inštalovaný vlhkomer aj teplomer, medzi priestormi lekárne a náhradnými priestormi nebol žiadny rozdiel, lieky uskladnené v chladničke prenášali v chladničke.“.

Na základe uvedených zistení a právnych záverov krajský súd dospel k záveru, že „protiprávnym presťahovaním, vypratáním lekárne do náhradných priestorov, umiestnením liekov, liečiv a zdravotníckeho materiálu do náhradných priestorov k navrhovateľom tvrdenej škody nedošlo. Nebolo preukázané tvrdenie, že vypratávané veci boli umiestnené do nevhodných priestorov, v dôsledku čoho vznikla navrhovateľovi škoda. Nevhodnosť náhradných priestorov vyplynula zo záverov inšpekcie, vykonanej ŠUKL-om, ktorý je jediný oprávnený vyjadriť sa ohľadne vhodnosti priestorov, inšpekcia bola vykonaná až dňa 15.3.2002, priestory boli vypratávané dňa 9.2.2002, navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať, že bezprostredným uskladnením liekov v náhradných priestoroch odporcu došlo ku vzniku škody. Vzorky liekov totiž boli odobraté pracovníkmi spoločnosti E., spol. s r. o. až dňa 9.4.2002. Odporca, ktorý realizoval nevykonateľné predbežné opatrenie, umiestnil veci do náhradných priestorov, o ktorých nebolo preukázané, že v deň vypratávania neboli tieto priestory vhodné (navrhovateľ preukázal nevhodnosť náhradných priestorov ku dňu 15.3.2002). Odporca 1) realizoval dočasnú úpravu pomerov, založenou rozhodnutím súdu s tým, že doba umiestnenia liečiv, liekov a zdravotníckeho materiálu závisela výlučne na konaní navrhovateľa.“.

Rovnako tak podľa názoru krajského súdu „zodpovednosť odporkyne 2) za vzniknutú škodu nemožno vyvodit' z konania odporkyne, ktorá vo veci vypratania nebytových priestorov spísala zápisnicu a po uzavretí, uzamknutí a zapečatení priestorov prevzala zväzok 6 kľúčov spolu s identifikačnou kartou“.

Výrok o zrušení uznesenia okresného súdu o trovách konania krajský súd zdôvodnil tým, že predmetné uznesenie bolo vydané v čase, keď vec vzhľadom na zrušujúci nález ústavného súdu (III. ÚS 235/08) ešte nebola právoplatne skončená a „*rozsudok okresného súdu bol potvrdený v celom rozsahu (t. j. aj pokiaľ ide o výrok o trovách)*“.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v prvom rade tvrdil, že aj napriek zrušujúcemu nálezu ústavného súdu krajský súd opätovne potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu „*a v odôvodnení rozsudku poukázal na právny názor vo svojom skoršom rozhodnutí.*“. V tejto súvislosti sťažovateľ opätovne poukázal na ustanovenia zákona o liekoch, z ktorých vyvodil, že „*zákon o lieku... nepozná tzv. presťahovanie materiálu do náhradných priestorov, tak ako nesprávne posúdil konanie odporcu v 1/rade porušovateľ vo svojom rozhodnutí. Ide teda o nedovolené zaobchádzanie s liekmi a so zdravotníckymi pomôckami podľa § 2 ods. (2) zákona o lieku...*

Porušovateľ i napriek veľmi prísnyim podmienkam ustanovených zákonom na zaobchádzanie s liekmi a so zdravotníckymi pomôckami sa uspokojil s posúdením vhodnosti priestorov osoby údajne odborne zdatnej a to RNDr. P. – farmaceutom z ulice a nebral do úvahy posudok jediného orgánu štátnej správy ŠUKL-u o vykonanej inšpekcii o nevhodnosti priestorov a rozhodnutiu o znehodnotení uskladňovaných liekov a vyhodnotil konanie odporcu v 1/rade v súlade s právom.

V žiadnom prípade však nemožno označiť za konanie v súlade s právom postup žalovaného v 1/rade, keď v kooperácii so žalovanou v 2/rade, sami realizovali predbežné opatrenie o vypratání priestorov, ktoré navyše nebolo právoplatné a vykonateľné.“.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že protiprávnosť konania odporcu v 1. rade spočívala „*najmä vo využití ofenzívnej svojpomoci, ktorá bola a aj v súčasnosti je právne reprobovaným úkonom, ďalej v porušení § 415 ObčZ, zákona č. 140/1998 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a vyhlášky č. 274/1998 Z. Z. o požiadavkách na správnu výrobnú prax a správnu veľkodistribučnú prax*“.

Protiprávneho konania sa podľa sťažovateľa dopustila aj odporkyňa v 2. rade, pretože „*v právomoci notára nie je činnosť, ktorú vykonala... Osvedčovanie právne významných skutočností môžu notári vykonávať len v nesporových veciach, nie však v sporovej agende*

prislúchajúcej súdom. Notárka nemala právo sama rozhodovať, kto je v spore medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade v práve a autoritatívne určovať, čo je právo a čo právo nie je. Z tohto pohľadu si žalovaná v 2/ rade nezákonne prisvojila právomoc patriacu inému orgánu verejnej moci...“. Sťažovateľ tvrdí, že príčinná súvislosť medzi konaním odporkyne v 2. rade a vznikom škody je daná „*takisto ako u žalovaného v 1/ rade. Pokiaľ by nebolo útočnej svojpomoci, ktorú žalovaná v 2/ rade realizovala v rozpore s § 6 ObčZ (podľa ktorého je mimochodom oprávnený svojpomoc realizovať iba ohrozený na práve a nie tretia neohrozená osoba), k násilnému vyprataniu priestorov lekárne P. by nikdy nebolo došlo a tovar žalobcu by nemusel byť nikdy zlikvidovaný.*“.

Napokon sťažovateľ uviedol, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu krajským súdom došlo tým, „*že klasifikoval konanie odporcu v 1/rade v súlade s právom i napriek tomu, že tento vykonal výkon rozhodnutia v rozpore s ustanovením § 251 a nasl. OSP, a to útočnou svojpomocou vypratanie fungujúcej lekárne na základe uznesenia o predbežnom opatrení, ktoré nebolo v čase vypratania vykonateľné a bez súdneho vykonávateľa a konanie odporcu v 2/rade, ktorý asistoval pri útočnej svojpomoci pri vypratávaní, ako notár o čom spísal notársku zápisnicu a a prevzal kľúče do notárskej úschovy v rozpore s ustanovením § 47 a § 64 Notárskeho poriadku.*“.

Sťažovateľ preto ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/326/2009-578- č. 4Co/300/2009 zo dňa 22. apríla 2010, bolo porušené základné právo spoločnosti T. spol. s r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/326/2009-578- č. 4Co/300/2009 zo dňa 22. apríla 2010, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Postup súdu spôsobil škody v prevádzke organizácie sťažovateľa, ktoré nemožno nahradiť iným typom konania, ako napríklad vymáhaním škody. Ide o hmotné škody, ale aj škody vzniknuté v súvislosti s psychikou zamestnancov, ktorí boli vystavení neprimeranému tlaku. Porušovateľ je povinný zaplatiť spoločnosti T. spol. s r. o., sumu 3.000,- EUR, ako finančné zadostučinenie podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56 ods. 4) zákona č. 38/1993

Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

4. Porušovateľ je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi 303.31,- EUR. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom ústavného sporu medzi sťažovateľom a krajským súdom sú tri podmienky, ktoré musia byť v posudzovanom skutkovom deji kumulatívne splnené na to, aby vznikol nárok na náhradu škody voči konkrétnemu subjektu. Ide o protiprávne konanie, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne právne posúdil okolnosti jeho prípadu práve z hľadiska naplnenia všetkých troch podmienok, čo viedlo k nepriznaniu nároku na náhradu škody, a tým aj k neposkytnutiu súdnej ochrany právu sťažovateľa na náhradu škody v kvalite požadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy.

Posúdenie súladu konania odporcov s právom krajským súdom charakterizoval sťažovateľ ako nesprávne s poukazom na viaceré ustanovenia právnych predpisov (zákon

o liekoch, Občiansky zákonník), ktoré podľa jeho názoru postupom odporcov pri realizácii vypratania priestorov lekárne boli porušené.

Ústavný súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v prvom rade zistil, že v ňom krajský súd na pomerne rozsiahlom priestore rekapituloval dovtedajší priebeh konania a zároveň popisoval aj ťažiskové argumenty jednotlivých súdnych rozhodnutí v tomto doterajšom priebehu vydaných. Preto ak sťažovateľ v sťažnosti viackrát namietal, že napriek zrušujúcemu nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 235/08 krajský súd konštatoval neexistenciu protiprávnosti konania odporcu v 1. rade, potom ústavný súd zdôrazňuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa tvrdenia o absencii protiprávnosti ako podmienky vzniku nároku na náhradu škody objavujú práve v súvislosti s rekapituláciou obsahu súdnych rozhodnutí dovtedy vydaných v predmetnej kauze.

Aj keď napokon krajský súd v napadnutom rozhodnutí dôvodil, že konanie odporcu v 1. rade nebolo v rozpore s relevantnými ustanoveniami zákona o liekoch, rešpektoval v plnom rozsahu, ba interpretačne prehĺbil právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho zrušujúcom náleze týkajúci sa problému využitia svojpomoci. Na strane 9 odôvodnenia svojho rozsudku krajský súd jednoznačne konštatuje, že „*nevykonateľnosť predbežného opatrenia vo vzťahu k vyprataniu znamená protiprávnosť konania odporcom 1)*“. Krajský súd teda po opätovnom prerokovaní sťažovateľovej veci ustálil protiprávnosť konania odporcu v 1. rade v súvislosti s realizáciou vypratania priestorov lekárne na základe ešte nevykonateľného uznesenia o predbežnom opatrení tak, ako to v záväznej formulovanom právnom názore formuloval ústavný súd.

Svoje potvrdzujúce rozhodnutie však krajský súd založil na zistení, že v prerokúvanej veci nebola splnená podmienka príčinnej súvislosti ako nevyhnutného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Dôvodom takého zistenia bol pred krajským súdom preukázaný časový odstup medzi realizáciou vypratania (9. februára 2002) a vykonanou inšpekciou (15. marca 2002), resp. odobratím vzoriek z liekov na analýzu (9. apríla 2002). Za danej dôkaznej situácie zaťažovalo dôkazné bremeno týkajúce sa príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody sťažovateľa. Sťažovateľovi sa však podľa krajského súdu podarilo preukázať „*nehodnosť náhradných priestorov ku dňu 15.3.2002*“,

nie ku dňu realizácie vypratania. Tento záver zmysluplne a logicky dopĺňa aj ďalšie zistenie krajského súdu, a to, že *„záver o nevhodnosti priestorov bol vyvodený po tom, ako videli rozbité okno. Po tom ako videli rozbité okno, s celou inšpekciou skončili. Bolo zbytočné ďalej si všímať, či v miestnostiach boli umiestnené merače teploty a vlhkosti.“*. Dôkaznou povinnosťou sťažovateľa determinujúcou jeho úspech v konaní bolo za danej situácie preukázanie, že náhradné priestory, do ktorých boli lieky a zdravotnícke pomôcky premiestnené, neboli vhodné na umiestnenie takého tovaru v deň realizácie vypratania. To sa mu zjavne nepodarilo, a tak krajský súd správne považoval podmienku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním odporcu v 1. rade za nesplnenú.

Popísané úvahy krajského súdu týkajúce sa problému kauzálneho nexu, ktoré ho v konečnom dôsledku viedli k opätovnému potvrdeniu prvostupňového rozsudku okresného súdu, sťažovateľ v predloženej sťažnosti nijak nespochybnil, preto ústavný súd nemá dôvod tieto úvahy akokoľvek spochybňovať.

Rovnako vzhľadom na skutkový a právny základ rozhodnutia krajského súdu vo vzťahu k odporcovi v 1. rade hodnotí ústavný súd za irelevantné sťažovateľom tvrdené dôvody, ktoré mali viesť k priznaniu nároku na náhradu i voči odporkyňi v 2. rade. Sťažovateľ svoje skutkové tvrdenie, že *„aktívne participovala a kooperovala na vyskladňovaní priestorov lekárne P., pričom osoby prizvané žalovaným v 1/ rade nabádala k protiprávnemu konaniu, povzbudzovala ich a utvrdzovala v tom, že sa nedeje nič nezákonné...“*, dôkaznými návrhmi nepodporil. Navyše nevysvetlil, v čom je činnosť notárky spočívajúca v spísaní zápisnice o vypratání a v uzamknutí a zapečatení priestorov s prevzatím kľúčov a identifikačnej karty v rozpore so právnymi predpismi. V súvislosti s argumentom sťažovateľa, že odporkyňa v 2. rade *„nemala právo sama rozhodovať, kto je v spore medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade v práve autoritatívne určovať, čo je právo a čo právo nie je“*, považuje ústavný súd za potrebné dodať, že osvedčovanie iných skutočností podľa § 64 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov nemožno považovať za rozhodovanie sporov. Realizáciou uvedenej činnosti notárka v žiadnom prípade autoritatívne nerozhodovala o tom, či odporca v 1. rade je alebo nie je oprávnený priestory lekárne vypratať. Preto ani v časti týkajúcej sa nároku na náhradu škody uplatneného voči

odporckyni v 2. rade nemožno považovať právne posúdenie veci krajským súdom za nesprávne.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V posudzovanom prípade ústavný súd nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľom označených práv. Krajský súd rešpektoval svoju viazanosť právnym názorom ústavného súdu, a v tomto kontexte odôvodnenie svojho rozhodnutia sprecizoval a prehĺbil, pričom v súlade s právnym názorom ústavného súdu tiež konštatoval protiprávnosť konania odporcu v 1. rade využitím svojpomoci pri realizácii vypratania priestorov lekárne.

V tejto spojitosti hodno zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Vzhľadom na to, že ústavný súd zhodnotil právne závery krajského súdu ako správne, nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho právom na spravodlivé súdne konanie, a preto predloženú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2010